

Germans, com Pere i Andreu

► El proper 30 de novembre, el papa Francesc anirà a El Fanar, a Istanbul, per reunir-se amb Bartomeu I, el patriarca de Constantinoble, cap de les Esglésies ortodoxes d'Orient. Aquest dia s'escau la festa de l'Apòstol Andreu, germà de l'Apòstol Pere i patró del Patriarcat ecumènic. D'aquesta manera, els actuals

successors dels dos apòstols es troben en un clima de respecte i amistat, després de la reunió recent de tots dos a Jerusalem, el passat 25 de maig —moment que recull la foto— per celebrar els 50 anys de la famosa trobada del beat Pau VI i Atenàgores I, al gener de l'any 1964.

GLOSSA

Un nou germà!

Una família —pares i quatre fills— va viure l'arribada d'un nou membre. El sacerdot que celebra l'eucaristia en la qual participen habitualment va demanar als quatre germans si volien preparar un testimoni sobre l'esdeveniment i exposar-lo un dels diumenges següents. Arribat el dia, començà el germà gran, de dotze anys, dient: «Tots formem part d'una mateixa família, cadascú de nosaltres és com és i va viure el naixement a la seva manera, d'una forma única. Jo, per exemple, portava anys pregant i demanant un germanet. La seva arribada ha estat com una flama que m'ha il·luminat amb la seva llum i calor, que m'ha donat la felicitat d'oferir-li el meu amor, i em vaig alegrar perquè Déu, finalment, havia escoltat la meva pregària». Seguí la segona germana, de deu anys: «També jo em vaig posar molt contenta i força nerviosa. La mare el va portar al món el mateix dia del meu aniversari. Em molestaria compartir el dia de la celebració amb ell? En veure'l per primera vegada, vaig comprendre que em feia molt feliç aquesta coincidència. La festa encara seria més gran, meva i d'aquesta petita cosa preciosa que venia del cel. Per fi un germà petit, un nen de qui poder tenir cura.»

La tercera filla, de nou anys, expressà així el seu sentir: «Durant l'embaràs de la mare, la il·lusió em va fer dedicar-li el llibre de Sant Jor-

di que preparem cada any a l'escola. Tenir un infant tan petit a casa suposa molt d'esforç i feina per a tot hom, tot gira entorn el nouvingut... i, sovint, no pots fer el que voldries... Quan el mires, però, i et somriu, t'adones del que compensa... i que tu també vas ser petita i que tota la família es va ocupar de tu. Això fa que l'estimis més». La de sis anys va afegir: «Saber que tindriem un germanet em va fer enfadar molt. Vaig pensar que ningú voldria estar ja amb mi... Quan ha nascut, però, he vist que no només em segueixen estimant sinó que, a més, ara els faig més falta que mai.»

Aquests germans no havien estat *enganyats* amb la promesa d'un germanet *per poder-hi jugar*. Eren conscients que el nouvingut seria, sobretot, algú a qui estimar incondicionalment, sense esperar res a canvi. Aquesta convicció propicia una escola de servei, pràctica de generositat, d'unió fraternal, una lliçó d'amor... i de presència de Déu en la vida.

El germà gran va concloure el testimoni així: «Diuen els pares que cada nou fill és un regal del cel, una mostra que Déu no ha perdut la confiança en nosaltres... Ni nosaltres en Ell. Tant de bo que sempre sigui així». «Veni, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré de venerar el Senyor» (Sl 34,12).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Discernir la successió apostòlica

Complint amb el compromís de discernir la nostra Església diocesana, abordem una qüestió, que sona fins i tot una mica escandalosa: Som realment l'Església de Jesucrist? En el cas que Jesucrist desitgés i fundés una Església, som nosaltres el que Ell volia que fóssim?

No han faltat en la història, ni falten avui, els qui afirmen que Jesús tan sols va iniciar una mena de moviment difús, renovador i carismàtic dins del judaisme, però que no va voler fundar una Església. Els qui pensen així, més que acollir el que diu el Nou Testament sobre Jesús, projecten la seva ideologia sobre la realitat, falsejant-la.

Més important és la qüestió que plantegen persones honrades cercadores de la veritat de Jesucrist, persones que estan encisades per Ell, però que viuen un desconcert davant l'Església o les esglésies cristianes en general. Són els qui es pregunten quina de les esglésies cristianes és la verdadera, com podem tenir la garantia que la nostra Església és la que Jesús va fundar, o bé, si en definitiva qualsevol església val, encara que siguin diferents entre si.

Qualsevol sap que aquest problema no es pot respondre amb quatre paraules. Ve, a més, de molt antic, gairebé des dels inicis del cristianisme, i s'ha plantejat sempre que s'ha produït una escissió a l'Església.

Al segle II, un gran teòleg, bisbe i màrtir, sant Ireneu de Lió, va haver de respondre a aquesta qüestió en la seva polèmica amb els anomenats «gnòstics». Ell sostenia que la fe de Jesucrist no era una doctrina amagada, reservada a una elit d'intel·lectuals, sinó l'Evangeli senzill, anunciat públicament a tots els pobles. Un dels seus arguments més rellevants per convèncer-los que l'Església catòlica era la veritable va ser el de recordar la cadena de bisbes que des dels Apòstols fins als seus dies havien mantingut ininterrompudament la mateixa fe. Escrivia:

«Havent rebut dels Apòstols aquesta predicació i aquesta fe, l'Església, encara que escampada pel món sencer, les conserva amb cura, com habitant en una sola mansió, i creu de manera idèntica, com no tenint més que una sola ànima i un sol cor; i les predica, les ensenya i les transmet amb veu unànime, com si no posseís més que una sola boca... I ni les esglésies establertes a Alemanya, ni les que estan a Espanya, ni les que estan entre els celtes, ni les d'Orient, ni les que estan en el centre del món, tenen una altra fe o una altra tradició» (Adv. Haereses I,10).

Ell ho tenia més fàcil, perquè era deixeble del bisbe d'Esmirna, Policarp, el qual al seu torn ho era de l'apòstol sant Joan. Han passat més de divuit segles, però el problema i la resposta són els mateixos. Nosaltres no construïm la fe, sinó que la rebem a través d'una cadena viva de testimonis. La fe no és un pensament, una filosofia, una ideologia construïda per nosaltres mateixos, sinó la vida de Crist, pensament i existència concreta, paraula i testimoniatge, veritat, bé i bellesa, que ens ha arribat des d'Ell mateix fins a nosaltres a través dels Apòstols i els seus successors.

Això és el que significa que l'Església és apostòlica. Aquella cadena de vida arriba fins a l'Església de Sant Feliu de Llobregat per la successió apostòlica. Quan em van ordenar bisbe, un amic va tenir el detall d'investigar la cadena de bisbes avantpassats en l'ordenació, des de Mons. Lajos Kada, que em va ordenar en el 1998, fins a gairebé trenta, que s'endinsaven per diòcesis de Centre Europa.

La nostra Diòcesi és tan jove com de deu anys. Però és una branca d'un arbre que rep la seva vida des d'unes arrels i una soca que travessen la història sense assecar-se ni trencar-se. Per a nosaltres la Tradició no és una rèmor, sinó una garantia de vida.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **SALVADOR BRUNA**

Ficció catòlica a França

L'enginyer industrial i llicenciat en humanitats Salvador Bruna ha estat guardonat amb el XXIV Premi Joan Maragall, que atorga la Fundació Joan Maragall a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. A *El sofriment vicari en Graham Greene i els escriptors francesos del Catholic Revival*, Bruna arriba a la conclusió que els cristians «tenim la necessitat de respondre la raó amb la raó».

Què tracta a l'assaig?

És, de fet, un breu resum de la ficció catòlica entre 1865 i 1961, a través del fil conductor del sofriment vicari, que, en paraules planeres, significa viure intensament el dolor aliè. En especial, compara el tractament del tema en l'escriptor anglès Graham Greene (1904-1991) amb relació als escriptors francesos, i destaca una innovació notable: els personatges que se sacrifiquen pels altres no són uns herois exemplars, sinó uns protagonistes ambigus, amb tantes zones fosques com lluminoses, perquè així és la matèria de què l'home està fet.

Per què li atrau la ficció catòlica a França?

El ressorgiment de la ficció catòlica francesa va ser una manifestació cultural, social i política de primer ordre. Mostra el difícil encaix d'un catolicisme conservador amb la modernitat al llarg de tota la III República i ens ajuda a comprendre els perills de la religió quan envaeix el camp del que és polític.

Què aporta l'obra al creient?

El desig de valorar el missatge evangèlic, la realitat invisible i el misteri més que no pas una Església aparatosa, dogmàtica i excessivament jerarquitzada.

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Un pacto con su ayudante de cámara

Recien elegido papa, el cardenal Roncalli hizo abolir el tradicional beso en los pies que los cardenales debían dar al sumo pontífice. También eliminó la genuflexión del personal vaticano siempre que entrara a su presencia.

Vean el testimonio de Guido Gusso, que fue ayudante de cámara, en su declaración en el proceso de beatificación de Roncalli sobre el comienzo de su trato con él. Le dijo Roncalli: «Hagamos un pacto. Basta que, por la mañana, me beses el anillo y me des los buenos días y, al final de la jornada, las buenas noches. Si quieres arrodillarte, vete a la capilla y te arrodillas ante el Santísimo.»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

SER PADRES

Intenso sentimiento de pérdida

Si les contara la de niños que por la noche se levantan de la cama y van de puntillas a la habitación del progenitor custodio y a tientas le tocan los pies, para cerciorarse de que sigue en la cama, y luego vuelven sigilosamente a su habitación y, ya confiados, se duermen plácidamente...

¿Qué es lo primero que siente el niño? La experiencia del niño sorprendería a los padres... si la conocieran.

Ante la separación de los padres, se rompe en el menor la confianza en los adultos; al menos en la continuidad de la familia como institución protectora. Vive un intenso sentimiento de pérdida. Otro gran sentimiento que genera la separación es el de tristeza y lástima; es un acontecimiento estresante, el niño se siente solo y muy asustado.

Pero si la convivencia familiar está muy deteriorada, a veces la posibilidad de escapar de tal infierno procura un sentimiento de gozosa liberación. Para estos niños liberados les he buscado una denominación: *hijos del suspiro*, por el «¡Uffff!» de profundo alivio que exhalan cuando les pregunto como están en casa después de que se hayan separado sus padres.

A veces, el niño, como una estrategia de autodefensa, idealiza la figura del padre o la madre ausente. Lo cual, todo sea dicho, acostumbra a no coincidir con la realidad y es motivo de desagradable sorpresa para los adultos que conviven con el niño.

Dr. Paulino Castells

(*Crecer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Señor nos lleva de la mano

El cardenal Bergoglio fue elegido presidente de la Conferencia Episcopal Argentina el 9 de noviembre de 2005, celebración litúrgica de la Dedicación de la basílica de Letrán, catedral de Roma, «madre de todas las iglesias de la urbe y del orbe». A los pocos días de su elección como papa,

tomaba posesión de la cátedra en San Juan de Letrán. Era el domingo de la Divina Misericordia (segundo de Pascua).

Las lecturas del día y las enseñanzas de Francisco nos introducen «en la contemplación del templo como lugar de la presencia de Dios» (9.11.09); manifiestan «vida y abundancia como efecto de la fuerza del Señor aceptada por su pueblo»; expresan las bendiciones para el «hombre que confía en el Señor», para todo el «que se abre a Dios, que reconoce el templo como casa de encuentro con el Señor».

Se nos invita a abrir nuestro corazón a la alegría y a la misericordia divina, a dejarnos «convertir cada día por Jesús». Con humildad, sacrificio, amor y servicio, seamos cauce del encuentro de Dios con su pueblo. En nuestro camino hacia la santidad «Él camina con nosotros»; en su compañía tenemos la certeza de «un amor que no decae, que siempre aferra nuestra mano y nos sostiene, nos levanta, nos guía».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / SI 23 / Lc 17, 1-6]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.
- 11. □ Dimarts** [Tt 2,1-8.11-14 / SI 36 / Lc 17,7-10]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).
- 12. ■ Dimecres** [Tt 3,1-7 / SI 22 / Lc 17,11-19]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.
- 13. ■ Dijous** [Flm 7-20 / SI 145 / Lc 17,20-25]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata, vg.
- 14. ■ Divendres** [2Jn 4-9 / SI 118 / Lc 17,26-37]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.
- 15. ■ Dissabte** [3Jn 5-8 / SI 111 / Lc 18,1-8]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.
- 16. ■ † Diumenge vinent**, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / SI 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé: Mt 25,14-15.19-20)]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongría; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DEL LATERÀ

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 47,1-2.8-9.12)

En aquells dies l'àngel em va fer tornar a l'entrada del santuari i vaig veure que sota el llindar del santuari que mira a l'orient, naixia, al costat dret, una font d'aigua, i s'escolava cap a l'orient, passant a l'esquerra de l'altar. Em va fer sortir per la porta del nord, em va conduir per fora fins a l'exterior de la porta que mira a l'orient, i vaig veure que l'aigua rajava del costat dret.

Llavors em digué: «Aquesta aigua corre per les valls orientals, baixa a l'Arabà i desemboca a la Mar Morta. Entra dins les aigües salades i les saneja. A tot arreu on penetrarà l'aigua d'aquest riu, hi viurà tota mena d'animals que neden dintre l'aigua, i el peix serà molt abundant, perquè on arribi aquesta aigua, la mar serà sanejada. Allà on arribi l'aigua del riu, tot viurà. A banda i banda del riu creixerà tota mena d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre tindran fruit. Cada mes donaran fruits primerencs, perquè l'aigua que els rega neix del lloc sant. Els seus fruits donaran aliment, i les seves fulles seran un remei.»

▶ Salm responsorial (45)

R. *Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, la mansió més sagrada de l'Altíssim.*

Déu ens és un castell de refugi, / una defensa ferma en hores de perill. / No temem res, quan se somou la terra, / quan les muntanyes s'enfonsen dins el mar. R.

Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, / la mansió més sagrada de l'Altíssim. / Déu hi és al mig, es manté ferma, / Déu la defensa abans que apunti el dia. R.

El Senyor de l'univers és amb nosaltres, / la nostra muralla és el Déu de Jacob. / Veniu, mireu les gestes del Senyor, / les meravelles que fa sobre la terra. / A tot arreu ha fet cessar els combats. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,9b-11.16-17)

Germans, vosaltres sou un edifici construït per Déu. Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i d'altres continuen construint. Que cadascú miri bé com construeix. De fonament, ningú no en pot posar cap altre que el que està posat: Jesucrist.

No sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-22)

Quan s'acostava la pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.»

Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això? Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?». Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 47,1-2.8-9.12)

En aquellos días, el ángel me hizo volver a la entrada del templo. Del zaguán del templo manaba agua hacia levante —el templo miraba a levante. El agua iba bajando por el lado derecho del templo, al mediodía del altar. Me sacó por la puerta septentrional y me llevó a la puerta exterior que mira a levante. El agua iba corriendo por el lado derecho. Me dijo: «Estas aguas fluyen hacia la comarca levantina, bajarán hasta la estepa, desembocarán en el mar de las aguas salobres, y lo sanearán. Todos los seres vivos que bullan allí donde desemboque la corriente, tendrán vida; y habrá peces en abundancia. Al desembocar allí estas aguas, quedará saneado el mar y habrá vida dondequiera que llegue la corriente.

A la vera del río, en sus dos riberas, crecerán toda clase de frutales; no se marchitarán sus hojas ni sus frutos se acabarán; darán cosecha nueva cada luna, porque los riegan aguas que manan del santuario; su fruto será comestible y sus hojas medicinales.»

▶ Salmo responsorial (45)

R. *El correr de las acequias alegra la ciudad de Dios, el Altísimo consagra su morada.*

Dios es nuestro refugio y nuestra fuerza, / poderoso defensor en el peligro. / Por eso no tememos, aunque tiemble la tierra, / y los montes se desplomen en el mar. R.

El correr de las acequias alegra la ciudad de Dios, / el Altísimo consagra su morada. / Teniendo a Dios en medio, no vacila; / Dios la socorre al despuntar la aurora. R.

El Señor de los ejércitos está con nosotros, / nuestro alcázar es el Dios de Jacob. / Venid a ver las obras del Señor, / las maravillas que hace en la tierra: / pone fin a la guerra hasta el extremo del orbe. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 3,9c-11.16-17)

Hermanos: Sois edificio de Dios. Conforme al don que Dios me ha dado, yo, como hábil arquitecto, coloqué el cimiento, otro levanta el edificio. Mire cada uno cómo construye. Nadie puede poner otro cimiento fuera del ya puesto, que es Jesucristo.

¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros?

Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: ese templo sois vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,13-22)

Se acercaba la Pascua de los judíos, y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí; no convertáis en un mercado la casa de mi Padre.» Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora.» Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?» Jesús contestó: «Destruíd este templo, y en tres días lo levantaré.» Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero él hablaba del templo de su cuerpo. Y, cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y dieron fe a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Jesús expulsa els mercaders del temple. Pintura de Castiglione, Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

La casa del Pare

L'escena de l'expulsió dels venedors del temple de la tradició joànica té aspectes peculiars que s'adiuen a la celebració d'avui. N'escollim dos que són prou significatius.

En primer lloc, aquesta escena, en Joan, obre les actuacions de Jesús en el temple de Jerusalem (2,14) i ho fa com a primer episodi d'una freqüent activitat de Jesús en la ciutat santa, clarament marcada per l'oposició dels «jueus» (2,18; 5,10; 7,15, etc.), dels fariseus (7,32; 8,13) i de les autoritats del temple (7,45; 11,47.57). Val a dir que el tarannà de ferma protesta de l'actuació de Jesús és subratllat en l'escena pel «fuet de cordes» que Jesús empra en l'expulsió.

D'aquesta forma, l'escena apunta a un enfrontament de Jesús que es donarà quasi sempre en el temple (5,14; 7,14; 7,28; 7,37; 8,20; 8,59; 10,22-23). L'actitud de Jesús és moguda pel zel que sent pel veritable culte, com ho mostra la citació adaptada del Salm 69.

El segon aspecte que volem subratllar està enllaçat amb el primer: el sentit de l'escena no va ser copsat pels deixebles fins després de la resurrecció de Jesús. L'observació final del narrador subratlla que és només després de la resurrecció de Jesús que els deixebles entenen que el nou santuari anunciat per Jesús és el santuari de la seva persona. I és també aleshores que els deixebles acullen amb fe, tant el sentit de l'escriptura sobre

el veritable lloc de culte, com també l'abast de l'enigmàtic anunci d'aquest nou lloc de culte que recolza en el zel de Jesús per la casa del seu Pare. La «casa del Pare» la trobem en altres llocs de Joan: «el fill és sempre a la casa del Pare» (8,35), una casa en la qual «hi ha moltes estances» (14,3). És un espai de fraternitat i de plenitud que Jesús anuncia als deixebles mitjançant la Magdalena («digues als meus germans que pujo al meu Pare que és també el vostre Pare» 20,17). És aleshores quan «els veritables adoradors adoraran al Pare en Esperit i en Veritat» (4,24), és a dir, en l'Esperit que els dona a conèixer que Jesús és la Veritat (16,13; cf. 14,26 i 14,6).

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Trobada de la Delegació d'Ensenyament. El passat dissabte 25 d'octubre al matí, a la Casa de l'Església, va tenir lloc la trobada d'inici de curs de la Delegació d'Ensenyament amb els mestres i professors de religió i docents cristians en general, a l'escola pública i privada. Es va projectar l'audiovisual sobre els 10 anys de vida de la diòcesi i després, en grups, es va reflexionar entorn les preguntes del qüestionari plantejat com a avaluació d'aquest decenni. A més de donar algunes altres informacions relatives al curs, el delegat, Mn. Francesc Tirado, va aprofitar l'ocasió per acomiadar-se dels assistents ja que deixarà d'exercir aquest servei a la Delegació. La trobada va concloure amb l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, i un pisolabis de germanor.

AGENDA

Trobada conjunta de preveres i diaques. Aquest mes de novembre, en lloc de ser per vicaries, la trobada de preveres i diaques serà conjunta, el proper dimarts 11 de novembre, a les 10.30 h, a la Casa de l'Església. Serà present el cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, que donarà el seu testimoni amb motiu de la seva participació al sínodo extraordinari del passat mes d'octubre sobre «Els reptes pastorals de la família en el context de l'evangelització».

Reunió del Consell del Presbiteri. El proper dijous 13 de novembre tin-

Nou temple a Sant Boi de Llobregat. El passat 26 d'octubre, a les 12 h, va tenir lloc la dedicació del temple parroquial de Sant Antoni Maria Claret, a Sant Boi. Diversos elements fan especial aquesta celebració: és el primer temple, construït sencer de nova planta, en aquests deu primers anys de vida de la diòcesi; modernitat i simbologia s'uneixen en un edifici que té planta de peix, símbol de Jesucrist, i la teulada en forma de mans unides en actitud de pregària; l'acte va resultar un exemple de diàleg entre les dimensions de comunitat parroquial i diocesana. Van assistir representants de l'Ajuntament i altres entitats del municipi, d'algunes congregacions religioses, com els claretians i els salesians, d'altres parròquies... El nou edifici, situat a la Ronda Sant Ramon 66-68, contempla l'espai de culte així com la casa rectoral i diversos locals parroquials.

drà lloc la primera reunió del curs d'aquest òrgan consultiu del Bisbe. Durant el mes d'octubre s'han realitzat les eleccions per a la renovació dels seus membres, per tant, aquell dia seran presents els que ho eren fins ara i els nous elegits, per facilitar el traspàs de les tasques en curs.

Diàleg en família. En aquest any se celebra la cinquena edició del cicle de

«Jornades de Diàleg en família», organitzat per la Delegació de Família i Vida. Començarà el proper dissabte 15 de novembre, de les

17 a les 18.30 h, a la Casa de l'Església. La dinàmica és la de realitzar una lectura comentada, en aquest cas de l'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*, que no pretén ser una exposició acadèmica sinó un treball conjunt de diàleg entre els participants.

Trobada anual dels GOA. 23 de novembre, de 10 a 18 h, al Seminari Conciliar de Barcelona. És una trobada oberta, sota la direcció de Mn. Joan Güell, on hi haurà espai per a la pregària, l'adoració, l'assemblea, dinar i eucaristia. Més informació i inscripcions per al dinar: t. 932 181 005.

FORMACIÓ

De la mort a la vida. Història, litúrgia i pensament. Aquest és el títol del congrés que tindrà lloc el 20 i 21 de novembre, organitzat per les facultats de Teologia de Catalunya i l'Antoni Gaudí. Aquesta sessió serà la primera d'un conjunt de tres, que es desenvoluparan al llarg del curs, amb seu a Lió i Tolosa, per reflexionar sobre la mort i la resurrecció a l'antiguitat cristiana. Informació i inscripcions: t. 934 534 925, administracio@facultatantonigaudi.cat, www.facultatantonigaudi.cat

Si tens **notícies d'actualitat**, i millor encara, amb **fotografies** per il·lustrar-les, pots enviar-les a premsa@bisbatsantfeliu.cat, per fer créixer la comunicació i la comunió a la nostra diòcesi!

ECO DE LA PALABRA

Discernir la sucesión apostólica

Cumpliendo con el compromiso de discernir nuestra Iglesia diocesana, abordamos una cuestión, que suena hasta un poco escandalosa: ¿Somos realmente la Iglesia de Jesucristo? ¿En el supuesto de que Jesucristo deseara y fundara una Iglesia, somos nosotros lo que Él quería que fuéramos?

No han faltado en la historia, ni faltan hoy, quienes afirman que Jesús sólo inició una especie de movimiento difuso, renovador y carismático dentro del judaísmo, pero que no quiso fundar una Iglesia. Quienes piensan así, más que acoger lo que dice el Nuevo Testamento sobre Jesús, proyectan su ideología sobre la realidad, falseándola.

Más importante es la cuestión que plantean personas honradas buscadoras de la verdad de Jesucristo, personas que están fascinadas por Él, pero que viven un desconcierto frente a la Iglesia o las iglesias cristianas en general. Son quienes se preguntan cuál de las iglesias cristianas es la verdadera, cómo podemos tener la garantía de que nuestra Iglesia es la que Jesús fundó, o bien, si en definitiva cualquier iglesia vale, aunque sean diferentes entre sí.

Cualquiera sabe que este problema no se puede responder con cuatro palabras. Viene, además, de muy antiguo, casi desde los inicios del cristianismo, y se ha planteado siempre que se ha producido una escisión en la Iglesia.

En el siglo II, un gran teólogo, obispo y mártir, san Ireneo de Lión, tuvo que responder a esta cuestión en su polémica con los llamados «gnósticos». Él sostenía que la fe de Jesucristo no era una doctrina escondida, reservada a una élite de intelectuales, sino el Evangelio sencillo, anunciado públicamente a todas las gentes. Uno de sus argumentos más relevantes para convencerles de que la Iglesia católica era la verdadera fue el de recordar la cadena de obispos que desde los Apóstoles hasta sus días habían mantenido ininterrumpidamente la misma fe. Escribía:

«Habiendo recibido de los Apóstoles esta predicación y esta fe, la Iglesia, aunque esparcida por el mundo entero, las conserva con esmero, como habitando en una sola mansión, y cree de manera idéntica, como no teniendo más que una sola alma y un solo corazón; y las predica, las enseña y las transmite con voz unánime, como si no poseyera más que una sola boca... Y ni las iglesias establecidas en Alemania, ni las que están en España, ni las que están entre los celtas, ni las de Oriente, ni las que están en el centro del mundo, tienen otra fe u otra tradición» (*Adv. Haereses* I,10).

Él lo tenía más fácil, pues era discípulo del obispo de Esmirna, Policarpo, el cual a su vez lo era del

apóstol san Juan. Han pasado más de dieciocho siglos, pero el problema y la respuesta son los mismos.

Nosotros no construimos la fe, sino que la recibimos a través de una cadena viva de testigos. La fe no es un pensamiento, una filosofía, una ideología construida por nosotros mismos, sino la vida de Cristo, pensamiento y existencia concreta, palabra y testimonio, verdad, bien y belleza, que nos ha llegado desde Él mismo hasta nosotros a través de los Apóstoles y sus sucesores.

Eso es lo que significa que la Iglesia es apostólica. Aquella cadena de vida llega hasta la Iglesia de Sant Feliu de Llobregat por la sucesión apostólica. Cuando me ordenaron obispo, un amigo tuvo el detalle de investigar la cadena de obispos antecesores en la ordenación, desde Mons. Lajos Kada, que me ordenó en el 1998, hasta casi treinta, que se adentraban por diócesis de Centroeuropa.

Nuestra Diócesis es tan joven como de diez años. Pero es una rama de un árbol que recibe su vida desde unas raíces y un tronco que atraviesan la historia sin secarse ni romperse. Para nosotros la Tradición no es una rémora, sino una garantía de vida.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat